

2009-10-25, Nedjelja, 25 Listopad 2009

Kazimir Kovacic: Stipi Mesicu

Stipi Mesicu

Teško je nanizati sve “bisere” koje smo slušali tokom predugih 10 godina kao i pogubnih definicija i promašenih intervencija tokom dvaju predsjednikovih mandata, sto je poznato i cijeloj pauperiziranoj i prezaduženoj populaciji, koja stenje pod težinom ogromnog duga, (i to sve tri

živuće generacije, od tek rođenog djeteta do umirućeg starca!)

Međutim analizom tog tragičnog razdoblja ovdje neće bit rijeci, o tome ce drugi pisati.

Moja je namjera da tom osjetljivom i osvetljivom malograđaninu odgovorim na nedavnu izjavu “Urbi et Orbi” – “ da Hrvatska Diaspora ne placa porez, a tko ne placa porez, na dolazećim izborima nema pravo glasa!”

Drugim riječima i po logici te prosječne inteligencije:

–“ kako ste vi (Hrvatska Diaspora) kroz dugi niz godina živjeli u inozemstvu, bezbrižno, bez problema i stekli velika bogatstva, dotle smo mi jugokomunisti oslobađali(!) Domovinu i snosili ogromne troškove u rekonstrukciji razorene soc. republike Hrvatske (koju smo mi komunisti sami razorili).

Dali je to tako, kako si mali Stipe zamišlja!

Započnimo pricu sa svibnjom 1945.kada je jugo-kmer sustavno uništavao u razmjerima genocida (Holokaust) hrvatsku drugu i treću generaciju – DO ISTREBLJENJA”!

– a ostatak osakaćenog Hrvatskog nacionalnog tijela intenzivnom indokrinacijom i ubrizgavanjem jugoslavenskog otrova (čitaj –velikosrpskog) uz časne malobrojne iznimke, stvorio je monstruoznog odroda – poturicu!

A poturica je, kako piše povijest gori od Turčina!

U tu kategoriju (ne svojom krivnjom) spada i Stipe Mesić, pa cijeli njegov politički curriculum treba ocjenjivati iz te perspektive.

Hrvatska poslijeratna emigracija (1945) bila je u cijelosti politička emigracija.

Ljudi svih kategorija ali većinom intelektualci, hrvatski borci koji su se borili za svoju jadnu NDH koja je učinila velike promašaje, ali kakva bila da bila branili smo ju do zadnjeg daha jer smo znali, slutili, koja se jeziva sudbina sprema našem Hrvatskom narodu, dolaskom Stipinih suboraca sa "peterokrakom" na čelu.

Dakle morali smo Domovinu Hrvatsku napustiti silom, naše domove, nasu pošteno stečenu imovinu, u mnogo slučajeva ženu sa djecom da izbjegne bezočnom klanju izbezumljenih krvožednih partizana.

Hrvatska politička emigracija raspršila se je diljem svijeta na sva četiri kontinenta!

Doslovce bez političke zaštite, bez materijalnih sredstava, u većini slučajeva ne poznavajući jezik zemlje u koju su emigrirali.

Koji su slojevi hrvatskog Naroda sačinjavali politički emigranti 1945 god.?

Većim su djelom to bili intelektualci raznih zvanja, liječnici, profesori pravnici, inženjeri, kulturni radnici, novinari pjesnici časnici djelatni i pričuvni svih vojnih kategorija.

Srednjoškolci, sveučilistarci itd.

Svakako ogromna, definitivno nenadoknativa demografska katastrofa, koja se osjeća još i danas!

Tu se treba istaknuti napore naših franjevac (fra Dominik Mandić kao i troje brace Štefanić) i hrv. svećenike sv. Jeronima u Rimu koji su svojim nadljudski naporima spašavali nezaštićenu, politički marginiranu hrv. emigraciju.

Zahvaljujući samo njima, mogli smo putovati na četiri moguće destinacije i tako spasiti glave!

Tu treba spomenuti da je ogromna većina izbjeglih Hrvata putovala ne poznavajući novo prebivalište.

Putovanje je to bilo "par excellence" u nepoznato!

Većina je odselila u Argentinu jer je to bila zemlja koja nas je bezkondicionalno prihvatila,

Odmah nakon formalno obavljenog postupka odobrenja boravka, razmiljili smo se po cijelom argentinskom teritoriju i prihvatili se svakog posla koji nam se pružao.

Dakako da Argentinske vlasti nisu priznavale akademsku spremu emigranata, pa se tako moj dobar prijatelj dr.Gjurkovic, oftalmolog (specijalizaciju završio

u Padovi), morao prihvatiti vrtlarskog posla a žena (fina kulturna gospodja) kao kuharica u kuci argentinskih bogataša.

Sadašnja dva Akademika ing. Joza Crnko i dr. Zlatko Tanodi manuelnim su radom uzdržavali svoje obitelji, nezaboravni Viktor Vida, profesor i pjesnik kao konobar u kuci grofova Pejčević, Srećko Karaman književnik i pjesnik, dr.Franjo Matić novinar, Ivo Bogdan novinar, Vinko Nikolić, (Hrvatska Revija), dr. Vjekoslav Vrančić,(Branili smo Hrvatsku) Rektor Hrv. Sveučilišta ing Horvat Stjepan itd. Itd.

Svi su prvu godinu, neki vise neki manje, svoj dnevni kruh zarađivali manuelnim radom!

Zajednička briga sviju bila je uspostaviti sto prije kontakt sa obiteljima u domovini.

Nije to bio lak posao no nakon nekog vremena svi su imali kakvu takvu vezu s njima.

Već prve godine spretni pojedinci osnovali su mala poduzeća koja su slala pakete u Hrvatsku.

Bili su to paketi od 5 do 10 kg. prehrambenog sadržaja.

Od skromnih radnički plaća, uz cijenu vlastitog odricanja i oskudijevanja, Hrv. je emigracija hranila i spašavala od gladi svoje obitelji u Hrvatskoj.

Tisuće i tisuće tona takvih spasonosnih paketa putovalo je svakodnevno iz raznih zemalja u Hrvatsku.

Kasnije, s vremenom Hrvati su svojim poštenim i uspješnim radom zaposjeli vidne položaje u administraciji, u tekstilu, poduzetništvu na znanstvenom polju itd. ostvarivši čvrstu ekonomsku bazu koja im je omogućila mnogo uspješnije i politički djelovati.

Slobodno se može ustvrditi da je hrvatska politička emigracija zajedno sa otjeranim hrvatskim radnicima u evropske rudnike, kuda su ih Mesićevi drugovi organizirano slali da se domognu deviza, najzaslužniji da je Hrvatski narod preživio "olovne" godine od 1945 do 1990.

Domovinski rat.

ANO DOMINI 1991 mobilizirala se je cijela Hrvatska Diaspora svih pet kontinenta, u jednu jedinstvenu falangu.

Uz herojsku hrabrost i žrtvu u krvi hrvatskih boraca, materijalna i novčana pomoć pružena ugroženoj Domovini bila je odlučni faktor u teškom i krvavom naporu da se postigne sloboda.

Hrvatska emigracija diljem svijeta osijeca se i te kako dionikom Domovinskog rata i zaslužna za postignuto oslobođenje!

Poreska teorija malog Stipe pada u vodu!

Hrvatska je diaspora svojim ogromnim novčanim doprinosom, platila svoj porez za slijedećih 100 godina , a jedan znatan dio tog diasporinog “poreza” Stipe je Mesić u svom vlastitom džepu prenjeo iz Australije u Hrvatsku (zar se toga Stipe ne sjeća?) i time stekla političko pravo glasa kroz cijelo tekuće stoljeće!

Svidilo se to ili ne malom Stipi koji troši ogromne državne novce u luksuzna i nekorisna putovanja, primjerice u Kubu (“otok mrtvih duša!) a kod kuće ortak rasipnika koji su sustavno zaduživali i nestručno vodili Hrvatsku, ekonomski i politički zadnjih deset godina.

Svakako u ovom času Hrvatska se nalazi u delikatnoj fazi da sačuva svoju nacionalnu svijest i samobitnost, ugrožena agresijom anacijonalnog elementa koji iz mraka oživljava Avet prošlosti.

Biranje novog hrvatskog Predsjednika, u današnjim prilikama, poprima dramatične dimenzije.

Promašeni bi referendum hrvatskih glasača mogao biti fatalan za državu i narod.

Ne mijenjamo samo jednog predsjednika, ne popunjuje se samo jedno ispraznjeno mjesto u političkoj nomenclaturi.

Ovaj puta je odgovornost na nama svima da na to mjesto stupi konačno, nakon dugih neizvjesnih godina, osoba i državnik narodnog povjerenja , pouzdani rodoljub, naobražen, transparentan kojemu je na srcu kulturni i ekonomski prosperitet naroda kojim upravlja.

Da brani sve narodne interese kao svoje.

Da bude kristalno pošten i skroman – ukratko da bude osoba našeg slijepog povjerenja.

Da se to ostvari, na izbore moraju izaći svi, koji imaju pravo glasa – Nasa je Hrvatska u opasnosti.

Ovi izbori odlučuju njenom sudbinom!

Kazimir Kovačić (95), Buenos Aires, Rujan 2009.